

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

20. Dies Martii. Famæ plerique magnæ, malunt quàm onæ esse, Livius l.
6.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

pateretur percussit alapa, vel illudit arundine, vel induit lusorio murice? Major mea quam illorum est impudentia, & malitia, & mendax fuero, si me uni illorum, qui Christum cruciarunt, prætulero. Quod fecerunt ignorantes, facio sciens & prudens, quod semel illi, tæpius ego. Quantum ergo mihi improbo est probrum, si non me iudicem dignum æterno opprobrio? Esto, alii te ut bonum æstiment, & talem existiment, an aliorum æstimatio te faciet æstimabilem? existimatio bonum? Non curatur infirmus quod alii asserant non esse infirmum, judicent sanum. Quid eligeres, esse sanum, licet ab aliis censeris æger, an esse ægrum, & ab aliis credi sanum? tua infirmitas est tuæ laudis cupiditas. Cur tibi applaudis te laudari ut bonum, cum sis non modò non bonus, sed malis peior, sed peiorum pessimus. Tantùm abest ut ægri se velint dici benè sanos, si non sinat, ut malè illos habeat, se ægros non haberi: immò solenne illis est morbi malum etiam hyperbolicè exaggerare, & gaudeant id ab aliis fieri: sic sui contemptor uti est honoris osor gaudet se despici, aliorum in se opprobria sunt illi lætitiæ materia, aliorum de se laudes, æstimat fraudes: Non immemor illius moniti,

Plus laudatori, quàm tu tibi, credere noli.

20. DIES MARTII.

Famæ plerique magnæ, malunt quàm
onæ esse, *Livius l. 6.*

Nec
fama.

I.

M

agna fama, magna est nota, nili cum ea conjuncta fuerit bona vita. Quapropter vanitatum, quas in vanitatis sectatoribus observo, maxima est, quod non satis illis sit fuisse vanos in vita, nisi & post mortem relinquunt suæ vanitatis vestigia, fatuitatis monumenta. Volunt vivere post mortem fama posthumâ. Sic velle vivere, quid est, nisi nolle sapere? Cupiunt laudari à posteritate, hoc est ab illis, quos neque viderunt unquam, neque videbunt. Quid insanius? illud enim perindè est, ac si dolerent se non fuisse à prioris etiam ætatis hominibus laudatos ante aliquot videlicet sæcula, cum nondum essent. Quam multi olim fuere cum viverent gloria non tantum noti, sed clari, quorum memoria eodem sepulta est tumulo, quo cadavera? Quorum prius præcone fama divulgabantur facinora, jam vix nota sunt nomina. Ubi primogeniti illi fortunæ, ante quos ut passer ante milvum, siluit orbis? Quomodo nunc de illis scilet? multi ex illis sola infamia sunt famosi. Aded ruinosa res est fama, quam tamen solam non mortalem putant habere mortales.

II. Huic tamen inanitati quam multi inhiant. Quid Ninum compulit, ut tot prælia committeret? Semiramis ut tot extrueret ædificia? Myrsen Græcum ut tot enavigaret maria? Alexandrum Magnum ut tot peragraret regiones? Herculem Thebanum, ut columnas eo quo posuit loco statueret? C. Cæsarem Romanum, ut justo quinquagies bis prælio decertaret? Cyrum Persarum Regem, ut Asian utramque occuparet; Annibalem Carthaginensem,

ut bellum tam contumax Romanis inferret? Pyrrhum Epirotarum Regem ut Italiam devastaret? Attilam Hunnorum Regem, ut totam expugnaret Europam. Non ideò tam ardua susceperunt & perfecerunt, ut cum viverent, à coætaneis tantum celebrarentur; sed ut ea quæ dicimus, qui nunc vivimus diceremus. Tanta fames famæ. Et illa tanto ambitu quæsita ut sit etiam tempore diuturna, quid prodest defunctus? ubi non sunt, laudantur, in mundo, ubi sunt, cruciantur in orco, Melius illis fuisset sine ulla fama nunquam fuisse, quam cum magna postquam fuerint, sic interiisse. Quale enim est hoc illis solatium, suprâ terram clarere fama, infrâ terram ardere flamma?

III. Propone jam tibi quibus circumscribitur angustias; si spectas locum, punctum est in quo degis, quid angustius? si tempus, momentum est quo vivis, quid contractius, & interim in tam modico & loci, & temporis spatio, immodicè laboras, & nihil non agis, pro nihili. Jam verò quot sunt in illo ipso quo vivis oppido, qui ignorant non tantum quo fungeris munere, sed quo appelleris nomine. Progredere ulterius ad finitimos pagos: quæ magis distant loca, obscurior est tua fama. Qui in proximis degunt urbibus, multine quidem an his rerum natura sciunt. Quàm sunt igitur arcta fame pomæria, quæ vix egrediuntur urbis subuibia! vix notus es in urbe, quomodò eris clarus in orbe, sed esto, sis fama ubique clarissimus; quid confert ad salutem famæ claritas, nisi illam illustret vitæ integritas? Tandem post impensos omnes labores tuos que ad sudorem, post evolutos omnes libros usque

Martius.

Tessera.

213

ad pallorem, post exhaustas omnes & animi & corporis vires, usque ad cruorem, nihil supererit ex tanti gloria nominis, nisi urna pulveris. Omnia Deus immortalis cum hominibus mortalibus communicavit præter immortalitatem, ideoque trito epitheto, Deos immortalis dicitur, quia nunquam moritur, nos veri mortales, quia nullo non die, ne dicam hora morimur. Illi igitur cum viderent sibi perpetuitatem à Deo denegatam, eam sibi vel sumptuosis ædibus vel militaribus stratagematis, vel bellicis aduereis vel heroicis facinoribus, post mortem nancisci satagunt: sed frustra, mortalium mortalis est fama. Plus ergò labores, ut sit tibi bona vita, quàm magna fama: etenim:

Fuma repleta malis, velocibus evolat alis.

21. DIES MARTII.

Plerumque nobilitas carnis, parit ignobilitatem mentis. *D. Hieronym. in Epif.*

Nec nobilitas.

Chrisiana Philosophia non fumosis atriorum imaginibus, non ornatu familiæ, non copia bonorum fluentium,

non gentilitio lemmate, non a vita gloria nobilitatem metitur. Asevitia sunt bona. Removenda sunt penitus illa externa, quæ circumstant, ut qualis, quisque sit verè videamus seponendæ opes, sericæ paragaude, gemmæ annuli, ædes tharmore atque auro collucentes, parasiti famulorum greges, aliaque inanissima, velut in theatro pompa, nudum, & congestis ac

O 3

stis ac